

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **DPÚK a. s.**, IČO: 25497961,
sídlem Rotavská 2656/2b, 155 00 Praha 5,
zastoupena JUDr. Ivou Berkovou, advokátkou,
sídlem Českobrodská 73, 251 62 Mukařov,

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**,
sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1,

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. MF-28279/2016/1203-9
a č. j. MF-28280/2016/1203-7,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. MF-28279/2016/1203-9, vedená pod sp. zn. 15 Af 107/2017, a žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. MF-28280/2016/1203-7, vedená pod sp. zn. 15 Af 108/2017, **se spojují** ke společnému projednání pod sp. zn. 15 Af 107/2017.
- II. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 8. 6. 2017, č. j. MF-28279/2016/1203-9, a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 8. 6. 2017, č. j. MF-28280/2016/1203-7, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 22 456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě, vedenou pod sp. zn. 15 Af 107/2017, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva financí ze dne 8. 6. 2017, č. j. MF-28279/2016/1203-9, jímž byla prohlášena nicotnost rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 28. 4. 2016, č. j. 2248/EK/2016, JID: 68489/2016/KUUK. Zmíněným rozhodnutím krajský úřad zamítl námitku žalobkyně proti úkonu správce daně při placení daní podanou podle § 159 a § 254 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „daňový řád“). Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.
2. Dále se žalobkyně žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě, vedenou pod sp. zn. 15 Af 108/2017, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva financí ze dne 8. 6. 2017, č. j. MF-28280/2016/1203-7, jímž byla prohlášena nicotnost rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 2543/EK/2016, JID: 76002/2016/KUUK. Zmíněným rozhodnutím krajský úřad podle § 155 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „daňový řád“) zamítl žádost žalobkyně o poukázání vratitelného přeplatku. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.
3. Vzhledem k tomu, že obě žaloby obsahují shodnou právní argumentaci a směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, soud v souladu s § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) výrokem I. tohoto rozsudku obě žaloby spojil ke společnému projednání.

Žaloby

4. V žalobách žalobkyně namítala, že napadenými rozhodnutími bylo nezákonně zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces a jejích majetkových práv, neboť v důsledku jejich vydání nebyly věcně projednány její žádost a námitka proti postupu krajského úřadu ve věcech, v nichž je podle § 1 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) považován za správce daně, a byl jí tak nezákonně upřen i nárok na zaplacení úroku ze správcem daně zaviněného přeplatku na platební povinnosti podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Namítala, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná z důvodu nesprávného právního posouzení věci, neboť žalovaný nesprávně posoudil otázku nepříslušnosti krajského úřadu k vydání rozhodnutí o podané žádosti (námitce) a otázku nicotnosti rozhodnutí o žádosti (námitce). K posouzení právní povahy platební povinnosti spočívající ve vyrovnání finančního břemene za uložený závazek veřejné služby žalovaný podle žalobkyně nesprávně aplikoval jak ustanovení daňového řádu, tak i zákona o správě daní a poplatků, který aplikoval subsidiárně. Na základě uvedeného nesprávného právního posouzení žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o věcné nepříslušnosti krajského úřadu k vydání rozhodnutí o žádosti podle § 155 daňového řádu a rozhodnutí o námitce podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

254 odst. 5 daňového řádu, jakož i k nesprávnému závěru o vnitřní rozpornosti těchto rozhodnutí.

5. Podle žalobkyně je pro posouzení příslušnosti k rozhodnutí o jakémkoli podání adresovaném správnímu orgánu určující jeho označení a skutečný obsah. V daném případě žalobkyně podala žádost podle § 155 daňového řádu a námitku proti postupu krajského úřadu v postavení správce daně podle § 254 odst. 5 daňového řádu, čemuž odpovídalo jak označení, tak obsah předmětných podání. Žádost podle § 155 daňového řádu podala u příslušného správce daně a námitku u správce daně, který napadený úkon provedl, krajský úřad proto měl žádost i námitku posoudit a rozhodnout o nich. Žalobkyně zdůraznila, že otázka právní povahy předmětné platební povinnosti, tj. zda jde o platební povinnost ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, je již otázkou věcného posouzení, na němž závisí meritorní řešení daně námitky, nikoli otázkou, jejíž řešení by mohlo mít vliv na posouzení věcné příslušnosti krajského úřadu k rozhodnutí. Na podporu svého tvrzení žalobkyně odkázala na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, (dále jen „zvláštní senát“) sp. zn. Konf 32/2015 a sp. zn. Konf 5/2012.
6. Při posuzování právní povahy předmětné platební povinnosti navíc žalovaný podle žalobkyně aplikoval nesprávný právní předpis. Poukázala přitom na přechodné ustanovení § 264 odst. 10 daňového řádu, které se vztahuje rovněž na úroky ze zaviněného přeplatku na platební povinnosti podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. K tomu odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 235/2014 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 15/2013. Žalobkyně poznamenala, že lhůta k vrácení přeplatku na platební povinnosti začala běžet 6. 10. 2010, tedy přede dnem nabytí účinnosti daňového řádu. Pro posouzení právní povahy platební povinnosti proto bylo nutné aplikovat zákon o správě daní a poplatků. Žalovaný sice v napadených rozhodnutích aplikoval i ustanovení tohoto zákona, nicméně i toto posouzení provedl nesprávně. Na podporu své argumentace o nutnosti rozlišovat mezi otázkami hmotněprávními a procesními ve vztahu k vyřešení otázky časové působnosti daňového řádu a zákona o správě daní a poplatků žalobkyně rovněž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 152/2014.
7. Žalobkyně se neztotožnila ani s názorem žalovaného, že se v projednávané věci nejedná ani o platební povinnost v režimu dělené správy podle § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, a to z důvodu, že hmotněprávní charakter předmětné platební povinnosti spadá do vyrovnání finančního břemene za uložený závazek veřejné služby. Žalobkyně měla za to, že rozhodnutím krajského úřadu ze dne 31. 7. 2008, zn. 6624/DS/06/130747/08, vydaným v procesním režimu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jí byla uložena platební povinnost, která splňuje podmínky § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, tj. platební povinnost do územního rozpočtu Ústeckého kraje uložená rozhodnutím, které vydal orgán územního samosprávného celku. Podle žalobkyně měl proto krajský úřad postupovat při placení předmětné platební povinnosti podle příslušných částí zákona o správě daní a poplatků, když současně platilo, že zákon, podle kterého byla platební povinnost uložena, (tj. správní řád) ani nařízení Rady (EHS) č. 1191/69, o postupu členských států ohledně závazků vyplývajících z pojmu veřejné služby v dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách, (dále jen „nařízení č. 1191/69“) nestanovily jinak.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

8. K tomu žalobkyně doplnila, že argumentace žalovaného o tom, že hmotněprávní povaha platební povinnosti spočívá ve vrácení zálohy na vyrovnání finančního břemene, je pro posouzení věci irelevantní, neboť § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků hmotněprávní povahu platební povinnosti nijak neupravuje. Dané ustanovení vymezuje platební povinnosti pouze obecně, přičemž nevylučuje ani zálohy, ani jiné formy platebních povinností. Žalobkyně podotkla, že podle § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků jsou naopak zálohy na dani výslovně zahrnuty do legislativní zkratky „daň“, neexistuje tedy žádný důvod, aby z obecně stanovených platebních povinností podle § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků byly vyloučeny platební povinnosti ve formě záloh. Dodala, že vyloučení platební povinnosti ve formě povinnosti vrátit zálohu na vyrovnání finančních břemen z působnosti § 1 odst. 4 a § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků odporuje smyslu a účelu § 64 odst. 6 tohoto zákona, kterým je poskytnout subjektům poškozeným nezákonným rozhodnutím vyjmenovaných orgánů veřejné správy kompenzaci způsobené škody v podobě úroku ze zaviněného přeplatku, a předcházet tak složitým sporům podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti, (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“). Újma způsobená nezákonným omezením dispozičního práva spojeného s peněžními prostředky v důsledku nezákonného rozhodnutí o daňové povinnosti nebo pokutě se podle žalobkyně nijak neliší o újmy vzniklé v projednávaném případě. Odkaz žalovaného na možnost domáhat se náhrady škody podle zákona o odpovědnosti za škodu proto žalobkyně považovala za nepřípadný.
9. Žalobkyně pro případ, že by mohl být pro posouzení předmětné platební povinnosti aplikován daňový řád, dále uvedla, že žalovaný dospěl k chybnému závěru, že předmětná platební povinnost nesplňuje definiční podmínky podle § 2 odst. 3 daňového řádu. Podle žalobkyně by byla splněna podmínka podle písmene b) tohoto ustanovení, neboť platí, že při správě předmětné platební povinnosti, tj. při vybírání peněžitých plnění, se uplatní postup pro správu daní, jak vyplývá z § 106 odst. 3 správního řádu. Předmětná platební povinnost by splňovala i podmínku podle § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, neboť vybrání daného peněžitého plnění proběhlo v režimu tzv. procesní dělené správy podle § 161 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně zdůraznila, že platební povinnost jí byla uložena rozhodnutím orgánu veřejné moci, který rozhodoval v postavení krajského úřadu, nikoli v postavení správce daně, z § 106 odst. 3 správního řádu vyplývala povinnost krajského úřadu při vybrání daňového plnění uplatnit postup pro správu daní, tedy postupovat podle tehdy platného zákona o správě daní a poplatků.
10. Názor žalovaného, že správní řád upravuje povinnost použít postup pro správu daní při správě peněžitých plnění pouze v případech, kdy dochází k vymáhání plnění, a nepoužije se v případech dobrovolného splnění platebních povinností, nemá podle žalobkyně oporu v zákoně a je v rozporu s § 106 odst. 3 správního řádu, který ukládá použití postupů pro správu daní i pro vybírání a evidenci peněžitých plnění. Právní účinky citovaného ustanovení nevylučuje ani § 103 odst. 1 správního řádu, jež se rovněž vztahuje na případy dobrovolně splněných platebních povinností. Podle žalobkyně lze na § 106 odst. 3 správního řádu nahlížet také jako na ustanovení speciální ve vztahu k obecnému § 103 odst. 1 správního řádu. Na podporu své argumentace odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 128/2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

Vyjádření žalovaného k žalobám

11. Žalovaný ve svých vyjádřeních uvedl, že vztahy mezi žalobkyní a krajským úřadem související s opětovným vrácením zálohy na vyrovnání finančního břemene a úroky za dobu do jejího vrácení spadají do režimu vyrovnání finančního břemene, a proto by se mělo postupovat podle přímo aplikovatelného nařízení č. 1191/69, z jehož čl. 14 odst. 6 plyne, že také finanční břemena vzniklá dopravním podnikům podle čl. 14 odst. 5 jsou vyrovnávána společnými postupy stanovenými v oddílech II, III a IV tohoto nařízení. Pokud krajský úřad zvolil postup podle citovaných ustanovení a uložil žalobkyni povinnost pokračovat v poskytování dopravy, podle žalovaného náleží žalobkyni náhrada finančního břemene podle obecných ustanovení předmětného nařízení, a proto lze legitimně očekávat, že nařízení č. 1191/69 bude aplikováno celé, tj. i pro náhrady finančního břemene plynoucí z uložené povinnosti. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 97/2015. Pokud tedy má být aplikován nástroj upravený v nařízení č. 1191/69, neexistuje podle žalovaného žádný racionální ani právní důvod, proč by neměla náhrada finančního břemene zahrnovat také úroky za dobu, po kterou byla záloha na finanční vyrovnání žalobkyně vrácena na účet krajského úřadu. Tomu odpovídá rovněž úprava obsažená v § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, která platební povinnosti zde uvedené zahrnuje do režimu tzv. dělené správy pouze tehdy, pokud zákon nestanoví jinak. Žalovaný konstatoval, že úprava obsažená v nařízení č. 1191/69 zahrnující do vyrovnání finančního břemene také úroky za dobu, po kterou byla záloha na finanční vyrovnání žalobkyně vrácena na účet krajského úřadu, je právě tou úpravou, která stanoví jinak.
12. Platební povinnosti uvedené v § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků v režimu dělené správy mají podle žalovaného charakter nerekipročního plnění vůči veřejným rozpočtům. V případě dočasně vrácené zálohy na účet krajského úřadu je však záloha kompenzací finančního břemene za nařízení povinnosti pokračovat v poskytování dopravy podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1191/69. I z této skutečnosti proto vyplývá, že do vyrovnávacího břemene podle čl. 14 odst. 6 nařízení spadají také žalobkyní nárokováné úroky. Vzhledem k tomu, že se nejedná o platební povinnost podle § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, nýbrž o organickou součást vyrovnání finančního břemene podle čl. 14 odst. 6 nařízení č. 1191/69, nebyl krajský úřad při vrácení poskytnuté zálohy a jejím opětovném poskytnutí žalobkyni v postavení správce daně, a tudíž je pojmově vyloučena aplikace § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků na uvedený případ. Žalovaný zdůraznil, že ne každá povinnost, byť formálně splňuje znaky platební povinnosti podle § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, je platební povinností v režimu dělené správy, pokud je její právní režim komplexně regulován jinou právní úpravou, jako je tomu v případě vyrovnání finančních břemen podle čl. 14 odst. 6 nařízení č. 1191/69. Usnesení zvláštního senátu sp. zn. Konf 5/2012 označil žalovaný za irelevantní, neboť zvláštní senát v něm rozhodoval o určení orgánu příslušného k rozhodnutí o nároku na plnění ze smlouvy o závazku veřejné služby, v projednávaném případě se však nejedná o spor z veřejnoprávní smlouvy ani o nárok z takové smlouvy vyplývající. Podotkl také, že i když byla napadeným rozhodnutím prohlášena nicotnost rozhodnutí krajského úřadu, neznamená to, že by nárok žalobkyně nemohl být uspokojen vůbec, k jeho uspokojení musí dojít pouze jinou cestou. K problematice nicotných rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 36/2010. Na základě výše uvedeného žalovaný shledal nadbytečným polemizovat s žalobními tvrzeními týkajícími se skutečnosti, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

projednávané věci se jedná o platební povinnost podle § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. Za irrelevantní přitom označil i další argumentaci žalobkyně. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob pro nedůvodnost.

Repliky žalobkyně k vyjádřením žalovaného

13. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikami, v nichž uvedla, že názor žalovaného je nesprávný, neboť nemá oporu v nařízení č. 1191/69. Toto nařízení v oddílech II, III a IV, na něž odkazuje jeho čl. 14 odst. 6, upravuje toliko hmotněprávní postupy pro stanovení výše vyrovnání finančních břemen, neupravuje však žádné postupy pro placení platebních povinností uložených na jeho základě. Nařízení podle žalobkyně rovněž neobsahuje ani žádné ustanovení, jež by vylučovalo použití postupů pro správu daní. Žalobkyně zdůraznila, že nařízení č. 1191/69 obsahuje zejména hmotněprávní úpravu. Veškerá rozhodnutí vydaná na jeho základě byla současně vydána v procesním režimu správního řádu. V dané věci ukládala použití postupu pro správu daní hned dvě ustanovení zákona, a to § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků a § 106 odst. 3 správního řádu. Skutečnost, že předmětná platební povinnost byla uložena v hmotněprávním režimu nařízení č. 1191/69, je tudíž pro posouzení, zda se jednalo o platební povinnost ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, irrelevantní. Žalobkyně uzavřela, že při správě předmětné platební povinnosti je podle § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků správce daně povinen postupovat podle části šesté citovaného zákona jako při placení daní, a to i přesto, že rozhodnutí o platební povinnosti bylo vydáno v řízení o vyrovnání finančního břemene podle příslušných hmotněprávních ustanovení nařízení č. 1191/69.
14. Pro úplnost žalobkyně doplnila, že na uvedeném nemůže nic změnit ani úvaha žalovaného o tom, že neexistuje žádný důvod, proč by vyrovnání finančního břemene nemělo obsahovat i případnou náhradu škody způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí, a to v podobě úroku za dobu, po kterou byla žalobkyni nezákonně zrušena dispoziční práva k finančním prostředkům ve formě zálohy. I pokud by byla uvedená úvaha správná, neměla by tato skutečnost vliv na povinnost správce daně postupovat podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Na uvedenou povinnost nemá vliv ani zákon o odpovědnosti za škodu, neboť jeho aplikace přichází v úvahu až v situaci, kdy škoda způsobená vznikem zaviněného přeplatku na dani nebo platební povinnosti převyšuje paušální náhradu škody stanovenou podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Právním důvodem, který vylučuje možnost krajského úřadu postupovat předmětným způsobem, je podle žalobkyně právě povinnost plynoucí krajskému úřadu z § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, jež ukládá správci daně vrátit žalobkyni vzniklý zaviněný přeplatek na platební povinnosti a současně zaplatit úrok z přeplatku, a to bez žádosti a ve stanovené lhůtě. Úvaha žalovaného, že součástí vyrovnání finančního břemene může být též úrok nahrazující škodu způsobenou dopravci vydáním nezákonného rozhodnutí, nemá podle žalobkyně oporu ani v nařízení č. 1191/69, které nijak nepředjímá, že správní orgán bude postupovat v rozporu s jeho obsahem a pro tyto případy ani neobsahuje žádná ustanovení, která by ukládala správnímu orgánu v rámci vyrovnání finančních břemen nahradit dopravci správním orgánem způsobenou škodu, a to ani formou úroku. Dopravci náleží vyrovnání finančních břemen vzniklých pouze v přímém důsledku zachování (uložení) závazků veřejné služby, a to za období, kdy byly tyto závazky dopravci předmětným rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

uloženy. Jiné nároky součástí vyrovnání finančních břemen podle nařízení č. 1191/69 být nemohou.

15. Žalobkyně rovněž podotkla, že vyrovnání finančních břemen představuje veřejnoprávní platbu. Rozhodnutí správního orgánu o takové platbě probíhá v režimu správního řádu, a je tudíž ovládáno zásadou legality. Úvaha žalovaného o neexistenci právního důvodu, který by bránil zahrnutí náhrady škody způsobené správním orgánem do vyrovnání finančních břemen, je však s touto zásadou v rozporu. Závěrem žalobkyně shrnula, že krajský úřad měl v dané věci postavení správce daně, který měl žalobkyni současně s vrácením přeplatku na platební povinnosti uhradit bez žádosti i úrok ze zaviněného přeplatku. Krajský úřad tedy byl věcně příslušným správcem daně, který měl rozhodnout o žádosti žalobkyně o poukázání vratitelného přeplatku ve výši tohoto úroku.

Posouzení věci soudem

16. O žalobách soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně s tím od počátku souhlasila a žalovaný, který původně jednání požadoval, v podáních ze dne 14. 1. 2021 výslovně uvedl, že souhlasí s rozhodnutím o obou žalobách bez nařízení jednání.
17. Napadená rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 8. 2006, č. j. 5253/DS/05/112905, bylo žalobkyni výrokem I. podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1191/69 uloženo zachovat na linkách, k jejichž provozu jí byly uděleny licence, provoz vyjmenovaných spojů linkové osobní dopravy v souladu se schválenými jízdními řády, a to do 8. 9. 2006. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že o vyrovnání finančního břemene náležejícího žalobkyni za zachování provozu na specifikovaných spojích bude rozhodnuto ve zvláštním správním řízení. Výrokem III. byla žalobkyni přiznána záloha na vyrovnání výše uvedeného finančního břemene ve výši 16 453 000 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy, ze dne 30. 7. 2010, č. j. MV-23530-53/ODK-2008.
19. Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 31. 7. 2008, č. j. 6624/DS/06/130747/08, bylo výrokem I. rozhodnuto o tom, že žalobkyni náleží vyrovnání finančního břemene za zachování dopravy na specifikovaných spojích ve výši 0 Kč. Výrokem II. byla žalobkyni uložena povinnost v plné výši vrátit zálohu přiznanou výše uvedeným rozhodnutím krajského úřadu ze dne 7. 8. 2006, a to zaplacením 16 453 000 Kč na účet Ústeckého kraje. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy, ze dne 1. 9. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

107/2017

2010, č. j. MV-74652-13/ODK-2008. Rozsudkem Městského soudu ze dne 21. 4. 2015, č. j. 5 A 256/2010-209, byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti naposledy zmíněnému rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 1 As 97/2015-164, byl ve výroku I. zrušen výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze. Výrokem II. Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 9. 2010, č. j. MV-74652-13/ODK-2008, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V návaznosti na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, rozhodnutím ze dne 11. 1. 2016, č. j. MV-74652-27/ODK-2008, zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 7. 2008 a věc mu vrátil k opětovnému projednání.

20. Dne 23. 3. 2016 žalobkyně podala námitku proti postupu krajského úřadu podle § 254 odst. 5 daňového řádu, v níž se domáhala po krajském úřadu zaplacení úroku podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků z částky 16 453 000 Kč (vrácený zaviněný přeplatek na platební povinnosti), a to ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou platné ke dni 1. 7. 2010, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, za období od 6. 10. 2010, tedy ode dne následujícího po posledním dni patnáctidenní lhůty pro vrácení zaviněného přeplatku na platební povinnosti, do 22. 2. 2016, kdy byl předmětný přeplatek vrácen žalobkyni. Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č. j. 2248/EK/2016, JID: 68489/2016/KUUK, krajský úřad tuto námitku podle § 159 odst. 3 daňového řádu zamítl a návrhu na poskytnutí žalobkyni požadovaného úroku nevyhověl. Žalobkyně dále dne 13. 4. 2016 podala žádost o poukázání vratitelného přeplatku podle § 155 daňového řádu. Tuto žádost krajský úřad zamítl rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016, č. j. 2543/EK/2016, JID: 76002/2016/KUUK. Proti oběma zmíněným rozhodnutím krajského úřadu podala žalobkyně odvolání, o nichž žalovaný rozhodl žalobou napadenými rozhodnutími.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.
22. Soud konstatuje, že mezi stranami nejsou sporné skutkové otázky, ale toliko právní posouzení skutečnosti, zda byl krajský úřad věcně příslušným správním orgánem k rozhodnutí o žádosti podle § 155 daňového řádu a o námitce podle § 254 odst. 5 daňového řádu.
23. Podle § 155 odst. 1 daňového řádu platí, že *„[d]aňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o*
a) vrácení vratitelného přeplatku,
b) použití vratitelného přeplatku na úhradu 1. nedoplatku jiného daňového subjektu u téhož nebo jiného správce daně, 2. zálohy, jejíž výše se předepíše na debetní stranu osobního daňového účtu na základě uhrazené částky,
c) převod vratitelného přeplatku na jiný osobní daňový účet u téhož nebo jiného správce daně.“
24. Vratitelný přeplatek je definován v § 154 odst. 1 a 2 daňového řádu. Z odstavce 1 tohoto ustanovení vyplývá, že *„přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.“* Podle odstavce 2 věty první a druhé téhož ustanovení platí, že *„[s]právce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

107/2017

stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován.“

25. Z § 159 odst. 1 daňového řádu plyne, že „[p]roti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.“ Podle § 254 odst. 1 daňového řádu platí, že „[d]ojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.“ Z odstavce 5 téhož ustanovení plyne, že „[p]roti postupu správce daně podle odstavců 1 až 4 je daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku podle § 159; proti rozhodnutí o této námitce se lze odvolat.“
26. Vycházejí z citovaných ustanovení soud konstatuje, že námitku proti úkonu správce daně podle § 159 daňového řádu může daňový subjekt podat v případě, že nesouhlasí s postupem správce daně při stanovení úroku z částky uhrazené na základě rozhodnutí o stanovení daně, které bylo zrušeno, změněno nebo prohlášeno nicotným. Z uvedeného podle názoru soudu vyplývá, že námitku lze uplatnit pouze za předpokladu, že se požadovaný úrok odvíjí od rozhodnutí o stanovení daně. Stejně tak žádost o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 1 daňového řádu lze podat jen ve vztahu k přeplatku na osobním daňovém účtu, tj. přeplatku daně. Bylo proto třeba posoudit, zda později zrušené rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 6624/DS/06/130747/08, stanovící vyrovnání finančního břemene za zachování dopravy na specifikovaných spojích ve výši 0 Kč a ukládající žalobkyni povinnost vrátit zálohu 16 453 000 Kč bylo rozhodnutím o stanovení daně, či nikoli, resp. zda záloha na náklady veřejné služby poskytnutá k vyrovnání finančních břemen podle čl. 14 odst. 6 nařízení č. 1191/69 je daní ve smyslu § 2 odst. 3 daňového řádu.
27. Podle § 2 odst. 3 daňového řádu platí, že „[d]aní se pro účely tohoto zákona rozumí
- a) peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek,
 - b) peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona,
 - c) peněžité plnění v rámci dělené správy.“
28. Soud zdůrazňuje, že nařízení č. 1191/69 jako přímo použitelný předpis Evropské unie, nestanoví, že vyrovnání finančního břemene nebo záloha na toto plnění jsou daní, clem či poplatkem, a rovněž nestanoví, že se při jejich správě postupuje podle daňového řádu. Nic takového nestanoví ani žádný právní předpis českého právního řádu. Zálohu poskytnutou žalobkyni proto nelze považovat za daň ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) a b) daňového řádu. Zbývá proto posoudit, zda se jedná o peněžité plnění v rámci dělené správy, či nikoli.
29. Dělená správa je upravena v § 161 a § 162 daňového řádu. Podle § 161 odst. 1 daňového řádu platí, že „[k] dělené správě dochází, je-li rozhodnutím orgánu veřejné moci, který není správcem daně, vydaným při výkonu veřejné moci uložena platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu a postupuje-li se při jeho placení podle tohoto zákona nebo podle jeho jednotlivých ustanovení. To platí i tehdy, pokud vznikla platební povinnost k

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí.“ Z odstavce 2 téhož ustanovení plyne, že „[o]rgán veřejné moci věcně příslušný ke správě placení peněžitého plnění podle odstavce 1 je v tomto rozsahu správcem daně. Osoba povinná k placení tohoto peněžitého plnění má stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt při placení daní.“

30. Problematikou dělení správy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, dostupném na www.nssoud.cz, kde řešil konkrétně dělenou správu v oblasti ukládání pokut. Vyslovil, že „[p]odstatou dělené správy je rozlišení tří fází tohoto procesu – ukládání pokuty, které končí okamžikem právní moci rozhodnutí správního orgánu (orgánu veřejné moci), který není správcem daně, o uložení peněžité sankce; vybírání uložené sankce (inkaso dobrovolného splnění uložené peněžité sankce) a vymáhání uložené sankce v případě, že tato nebyla ve lhůtě splatnosti povinným subjektem dobrovolně uhrazena. V případě dělené správy sankci ukládá orgán, který není správcem daně, ale v další fázi procesu buď týž orgán, nebo jiný státní orgán (např. obecný správce daně) postupuje podle procesních daňových předpisů a vybírající nebo vymáhající orgán má již procesní postavení správce daně. O dělenou správu procesní se jedná v případě, kdy státní orgán má pravomoc ukládat pokutu a není v postavení správce daně, protože rozhoduje v režimu správního řádu, příp. zvláštního procesního předpisu; současně však, je-li nadán, ji vybírat a vymáhat podle daňového práva, získává postavení správce daně. O dělenou správu věcnou se jedná v případě, kdy orgán ukládající pokutu je odlišným od orgánu, který má pravomoc ji vybírat a vymáhat, proto správu tohoto peněžitého plnění tomuto orgánu předá. **K dělené správě dochází i při dobrovolném splnění uložené povinnosti.** Rozhodující význam má skutečnost, že správu peněžitého plnění (vybírání, či vymáhání uložené povinnosti) uskutečňuje vždy správce daně podle daňových procesních předpisů, zatímco povinnost byla uložena správním orgánem v režimu správního řádu, příp. zvláštního procesního předpisu. **Nemá význam, zda správcem daně je v rámci správy daně stejný subjekt, který byl v předcházejícím řízení správním orgánem nebo subjekt odlišný.** Daňová teorie i nový daňový řád chápou dělenou správu úplně stejným způsobem (§ 161 a 162 daňového řádu). Důležité je právě uvedené překlopení procesního režimu“ (důraz doplněn zdejší soudem).
31. Zdejší soud se s tímto názorem plně ztotožňuje a dodává, že citovaný § 161 odst. 1 daňového řádu se neomezuje jen na pokuty, nýbrž se týká všech platebních povinností k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu, pokud se při jeho placení postupuje podle daňového řádu nebo jeho jednotlivých ustanovení. Z § 106 odst. 3 správního řádu přitom vyplývá, že „[p]ro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.“ Vycházeje z tohoto ustanovení soud konstatuje, že každá platební povinnost uložená rozhodnutím správního orgánu vydaným podle správního řádu může potenciálně podléhat exekuci v režimu daňového řádu, dříve zákona o správě daní a poplatků. Rozhodnutí ukládající takovou platební povinnost je pak nutno považovat za rozhodnutí o stanovení daně.
32. Výklad pojmu *rozhodnutí o stanovení daně* poskytl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016-39, publ. pod č. 3485/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, kde odmítl názor, že by se rozhodnutím o stanovení daně rozuměla jen rozhodnutí podle § 147 odst. 1 daňového řádu. Podotkl, že není podstatné, že bylo peněžité plnění uloženo ve správním řízení; „... ostatně správní řád s pojmy „rozhodnutí o stanovení daně“ či „nezákonnost postupu správce daně“ vůbec nepracuje. Obdobně nepracuje ani s definicí dělené správy, tu naopak upravuje daňový řád, který při vymezení tohoto pojmu musí logicky rozlišovat správce daně, který je příslušný ke správě placení daně, a jiný orgán veřejné moci, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

který peněžité plnění při výkonu veřejné moci uložil, aniž by měl postavení správce daně. Rozhodnutím o stanovení daně sám daňový řád rozumí také rozhodnutí, kterým je uloženo (stanoveno) některé z peněžitých plnění spadajících pod legislativní zkratku „daň“ použitou v § 2 odst. 3 daňového řádu (smyslem zavedení legislativní zkratky je ostatně to, aby nemusel být na dalších místech právního předpisu opakován celý výčet, pro nějž byla zkratka zavedena). Jelikož se daní dle § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu pro účely tohoto zákona rozumí i peněžité plnění v rámci dělené správy, je třeba pojem rozhodnutí o stanovení daně použitý v § 254 odst. 1 daňového řádu vykládat i jako rozhodnutí o stanovení peněžitého plnění v rámci dělené správy. Takovýmto rozhodnutím tedy může být i rozhodnutí vydané jiným orgánem veřejné moci než správcem daně.“

33. Na základě citované judikatury zdejší soud shrnuje, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 6624/DS/06/130747/08, jímž byla žalobkyni uložena povinnost vrátit částku 16 453 000 Kč (zálohu) na účet Ústeckého kraje, je rozhodnutím stanovujícím platební povinnost k peněžitému plnění do veřejného rozpočtu, které podle § 106 odst. 3 správního řádu podléhá exekuci v režimu daňového řádu, resp. zákona o správě daní a poplatků. Jedná se proto o rozhodnutí o stanovení daně a částka ve výši 16 453 000 Kč (záloha), jejíž zaplacení bylo žalobkyni uloženo, je daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, neboť jde o peněžité plnění v rámci dělené správy. Ze stejných důvodů lze předmětnou zálohu považovat za platební povinnost ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků.
34. Žalovaný se mylí, pokud se domnívá, že úprava vyrovnání finančních břemen v nařízení č. 1191/69 vylučuje možnost, aby se jednalo o plnění v rámci dělené správy. Klíčová je totiž ta skutečnost, že o předmětném plnění bylo z procesního hlediska rozhodováno v režimu správního řádu a žádné ustanovení zmíněného nařízení nebrání aplikaci § 106 odst. 3 správního řádu.
35. Podle § 106 odst. 2 věty první správního řádu platí, že „[o]becní úřad nebo krajský úřad je exekučním správním orgánem tehdy, je-li současně správním orgánem uvedeným v § 105 odst. 1 písm. a) nebo je-li takovým správním orgánem jiný orgán územního samosprávného celku. Na žádost obecního úřadu provede exekuci obecný správce daně místně příslušný podle zvláštního zákona.“ Z § 105 odst. 1 písm. a) správního řádu přitom vyplývá, že „[e]xekuční titul u exekučního správního orgánu uplatňuje správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo který schválil smír.“
36. V projednávané věci to byl krajský úřad, kdo vydal rozhodnutí ze dne 31. 7. 2008, č. j. 6624/DS/06/130747/08, jehož výrokem II. byla žalobkyni uložena povinnost v plné výši vrátit zálohu ve výši 16 453 000 Kč na účet Ústeckého kraje, tj. rozhodnutí v prvním stupni, které představuje exekuční titul. Z tohoto důvodu je krajský úřad v projednávané věci exekučním správním orgánem ve smyslu § 106 odst. 2 věty první správního řádu, což z něj současně činí správce daně nadaného pravomocí rozhodnout jak o žádosti žalobkyně o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 daňového řádu, tak o námitce žalobkyně podle § 254 odst. 5 téhož zákona. Příslušná rozhodnutí krajského úřadu proto nejsou nicotná z důvodu podle § 105 odst. 2 písm. a) daňového řádu (absolutní věcná nepřislušnost), neboť krajský úřad byl k jejich vydání příslušný.
37. Pokud jde o žalovaným akcentovaný vnitřní rozpor rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí žádosti podle § 155 daňového řádu a vnitřní rozpor rozhodnutí o zamítnutí námítky podle § 254 odst. 5 téhož zákona, soud podotýká, že závěr krajského úřadu, že záloha na vyrovnání finančního břemene nemá charakter daně (platební povinnosti) ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

smyslu § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, není správný. Tento nedostatek však lze odstranit v odvolacím řízení, tudíž se nemůže jednat o natolik závažnou vadu, která by způsobovala nicotnost rozhodnutí krajského úřadu z důvodu podle § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu.

38. Lze tedy shrnout, že rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí žádosti podle § 155 daňového řádu (rozhodnutí ze dne 28. 4. 2016, č. j. 2248/EK/2016) a rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí námitky podle § 254 odst. 5 daňového řádu (rozhodnutí ze dne 12. 5. 2016, č. j. 2543/EK/2016) nejsou nicotná. Právní názor žalovaného o nicotnosti těchto rozhodnutí krajského úřadu soud vyhodnotil jako nesprávný, což způsobuje nezákonnost obou napadených rozhodnutí. Soud proto napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.
39. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 7 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 22 456 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žaloby ve výši 6 000 Kč (napadena dvě rozhodnutí), z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [2x převzetí a příprava zastoupení (u každé žaloby zvlášť) – § 11 odst. 1 písm. a) AT; 1x podání žaloby (obě žaloby obsahují shodnou argumentaci, proto podle § 60 odst. 7 s. ř. s. přiznán jen jeden úkon za obě žaloby) – § 11 odst. 1 písm. d) AT; 1x podání repliky (obě repliky obsahují shodnou argumentaci, proto podle § 60 odst. 7 s. ř. s. přiznán jen jeden úkon za obě repliky) – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 856 Kč představující 21% DPH, kterou byla právní zástupkyně žalobkyně podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 - rozsudek)